

1 Korintiërs 12: 27 -13: 7

Het idee kwam van de Protestantse Gemeente in Heerenveen.

Toen in het voorjaar tijdens de lockdown er geen kerkdiensten gehouden mochten worden, dachten ze daar: *"We moeten iets doen.*

We moeten aanwezig en zichtbaar blijven in de samenleving.

We moeten iets doen dat mensen kan bemoedigen."

Ze kwamen op de leus: *"Houd moed. Heb lief."*

Ze drukten 'm af op posters die voor de ramen gehangen werden en op vlaggen die vrolijk wapperden in de Friese voorjaarswind.

Hun leus baseerden ze op het zevende vers van hoofdstuk 13 van de eerste brief aan de Korintiërs.

De vertaling van de Bijbel in Gewone Taal was het uitgangspunt.

We lezen daar: *"Door de liefde verdraag je **alles** wat er met je gebeurt. Door de liefde blijf je geloven en vertrouwen. Door de liefde blijf je altijd volhouden."*

In onze vertaling is dat: *Alles verdraagt ze, de liefde, alles gelooft ze, alles hoopt ze, in alles volhardt ze.*

In plaats van *Houd moed. **Heb** lief* had de slagzin ook kunnen luiden: *Houd moed. **Doe** lief.*

Het Friesch Dagblad gebruikt het **Doe lief** als tussenkopje in een artikel over deze actie.

De krant legt uit wat de achterliggende boodschap is van dit initiatief.

Wat de kerk wilde zeggen, was: *"Doe lief voor een ander."*

Nu, zit daar wel een verschil tussen: tussen **Heb lief** en **Doe lief**.

Heb lief is vooral een zaak van het hart, van gevoel, van emotie, van wat er zich binnen in ons afspeelt.

Doe lief is eerder een zaak van de handen, van actie, van wat we in de buitenwereld uitvoeren en bereiken.

Kijken we naar de manier waar Paulus de liefde beschrijft, dan valt op dat-ie zwijgt over liefde als gevoel, als emotie.

Nergens schrijft-ie: *De liefde maakt je warm en zacht van binnen.*

Ze ontroert je diep en hevig. Ze verheft je verlangen en sensibiliteit.

Paulus beschrijft liefde niet met gevoelswoorden.

Hij beschrijft haar met werkwoorden, met 15 werkwoorden.

Die zien we niet allemaal terug in de Nederlandse vertaling.

Als wij in het Nederlands lezen: *De liefde is geduldig*, dan staat er in het Grieks: *De liefde oefent geduld uit.*

Als wij lezen: *De liefde is vol goedheid*,

dan is dat in het Grieks: *De liefde doet het goede.*

En als wij lezen: *De liefde kent geen afgunst, geen ijdel vertoon en geen zelfgenoegzaamheid*, dan heeft Paulus in het Grieks geschreven:

De liefde benijdt niet, ze schept niet op, ze misdraagt zich niet.

Wat liefde is, weten we door wat ze doet.

Liefde is dat wat ze in de buitenwereld gedaan krijgt,

wat ze voor de naaste weet te doen, weet te verwerklijken,

wat er aan concrete dingen uit haar handen komt.

Dat is het bijbelse perspectief op liefde.

Daarom is het een misverstand om de christelijke liefde te zien als een gevoel dat in ons opwelt of als een vorm van een voortdurend mededogen dat ons zachtaardig en goedgelovig maakt.

De bijbelse liefde komt aan het licht in haar werken.

En dat komt ze, aan het licht in haar werken, omdat ze God heeft gezien in **Zijn** werken. Als we alle werkwoorden die Paulus gebruikt om te beschrijven wat liefde is, in een trommel zouden gooien en we zouden die net zo lang ronddraaien, totdat ze tot één werkwoord vermengd zijn, dan halen we daar het werkwoord **geven** uit.

Want liefde wil geven.

Liefde geeft geduld en geeft goedheid.

Ze geeft geen jaloezie, maar ze geeft waardering.

Ze geeft geen ijdel vertoon, maar aandacht.

Ze geeft geen zelfgenoegzaamheid, maar hulp.

We kunnen ons afvragen of deze liefde, deze liefde die wil geven, ons is aangeboren.

Bezitten wij die van nature?

Of moet er meer gebeuren?

Moet liefde geïnspireerde liefde zijn?

Moet ze een door God geïnspireerde liefde zijn om ons mee te kunnen nemen naar de grote hoogte, waarop Paulus de liefde aan het werk ziet?

Kunnen we alleen aan de hand van God onze aangeboren, natuurlijke liefde laten groeien tot zo'n betrokken en onvermoeibare liefde, als hij beschrijft?

Calvijn legt uit dat onze jaloezie en zelfgenoegzaamheid ons behoorlijk in de weg kunnen zitten.

We kunnen nogal betrokken zijn bij onszelf, bij onze eigenbelang, bij onze rechten, bij onze deugzaamheid.

We vinden het niet zo erg dat anderen ons op de schouders nemen en ons met waardering en bijval omringen.

Maar daar hoog op die schouders gezeten, vergeten we het, dat we onze schouders voor anderen kunnen inzetten.

We kunnen op onze schouders de last van anderen meedragen.

Dat is wat de liefde, zoals Paulus erover spreekt, wil en wat ze voor ogen heeft.

In een andere brief, in de brief aan de Galaten, schrijft hij:

Draag elkaars lasten, zo leeft u de tora van Christus na.

De liefde geeft draagkracht en helpt ons om zelf en soms met elkaar de lasten te dragen die het leven op onze schouders kan leggen.

Hier, waar Paulus het heeft over de draagkracht van de liefde, laat hij haar, de liefde, inspiratie vinden in de Tora van Christus.

De tora van Christus kunnen we weer samenvatten in de richtlijn of regel om God en naaste lief te hebben. Zo vat Jezus de Tora samen

God ziet dat het leven, dat de liefde, dat het verlies van liefde, dat het voor ons te veel kan zijn.

Daarom heeft Hij ons Zijn liefde gegeven door ons Christus te geven.

Wij kunnen onze liefde sterker maken door Zijn liefde aan te nemen.

Gods liefde draagt niet alleen onze lasten **in** het leven, maar ze draagt ons leven zelf, van begin tot eind, en ze tilt dat nog verder, tot voorbij de dood.

Dat moeten we weten: dat Gods liefde alles voor ons doet.

Alles verdraagt ze, alles gelooft ze, alles hoopt ze, in alles volhardt ze.

Hoewel Gods liefde alles voor ons **doet**, houdt dat zeker niet in, dat Zijn liefde ook alles laat **gebeuren**.

Want Gods liefde verdraagt geen kwaad en onrecht.

Ze gelooft niet in leugen en bedrog.

Ze hoopt niet op de stad die Babel, Sodom of Egypte heet.

Ze volhardt niet in moedeloosheid en pijn.

Zoals Gods liefde werkt, zo werkt onze liefde in deze wereld ook.

Ze wil alles **doen**, maar ze kan ook niet alles laten **gebeuren**.

Soms moet ons hart grenzen stellen aan onze liefde.

We leven niet in een perfecte wereld en we zijn het zelf ook niet: perfect en zonder fouten.

De wereld waarin wij leven, wijzelf, moeten door Gods liefde worden gered, worden bevrijd en worden geheeld.

Paulus schrijft in zijn brief aan de Romeinen:

Maar God bewees ons Zijn liefde doordat Christus voor ons gestorven is, toen wij nog zondaars waren.

Door in onze onvolmaakte wereld als onvolmaakte mensen op te trekken met Jezus laten we in ons leven de liefde van God toe.

Niet alleen wanneer het ons voor de wind gaat, maar ook wanneer tegenwind ons stillegt en vasthoudt.

Waar onze moed wankelt, waar onze liefde op haar grenzen stuit, waar wij door de duisternis gaan en geen licht meer zien, daar is God met Zijn liefde.

Christus verdraagt onze moedeloosheid

Hij gelooft in de liefde van de Vader.

Hij hoopt op de trouw van de Schepper van alle dingen.

Hij volhardt in vrede en verzoening.

Dankzij Hem, dankzij Christus houden we moed.

Dankzij Hem, dankzij Christus doen wij lief.

Sta op en vat moed en weet het voorgoed

Dat goddelijke liefde, dat Gods liefde de wereld begroet. (NLB 682)

Amen.